

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,
sprawy **M. J.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w J.,
z dnia 24 czerwca 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J.,
z dnia 20 stycznia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. J. – Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 20 stycznia 2014 r., M. J. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na

podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 roku, po rozpoznaniu między innymi apelacji obrońcy oskarżonego M. J., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w J., uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 czerwca 2014 roku wniósł obrońca skazanego M. J. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutu zawartego w apelacji i dokonanie jego analizy w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, bez należytego oparcia w materiale dowodowym sprawy.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazanego M. J. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego M. J. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. J. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec treści podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu konieczne staje się przypomnienie, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Pomimo wskazanych wyżej granic kasacji obrońca skazanego wciąż zdaje się eksponować stanowisko, że zamiarem M. J. nie był zabór w celu przywłaszczenia butów pokrzywdzonego. Jednocześnie skarżący pomija zawarte w uzasadnieniu Sądu odwoławczego wywody, w których wręcz drobiazgowo odniesiono się do podnoszonej w kasacji kwestii zamiaru zaboru butów pokrzywdzonego. W tym kontekście Sąd Okręgowy odwołał się chociażby do zeznań świadka P. P. oraz zeznań świadka T. M., który przekazując uzyskaną od wychowawcy wiedzę stwierdził, że napastnicy chcieli zabrać pokrzywdzonemu D. M. buty (k. 554). Sąd *ad quem* miał jednocześnie na względzie depozycje prowadzącego czynności wyjaśniające P. K., który zeznał, że zarówno pokrzywdzony D. M. jak i świadek M. S. potwierdzili zamiar zabrania butów, ale nie chcieli tego zeznać do protokołu (k. 156). Nie umknęły uwadze Sądu odwoławczego także zeznania świadka M. S., który potwierdził kierowane do pokrzywdzonego żądania oddania butów, ale i stwierdził jednoznacznie, że „jeszcze przed bójką w czasie spaceru M. powiedział do mnie, że jak mijają grupę grypsujących to słyszał jak mówili do siebie, że mu zabiorą buty” (k. 169).

Powyższe prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy podał czym się kierował wydając zaskarżony kasacją wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne, a tym samym, wbrew zarzutowi kasacji, spełnił wymóg określony w art. 457 § 3 k.p.k.

Podniesiony w kasacji zarzut sprowadza się w istocie do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co jest na tym etapie postępowania rzeczą niedopuszczalną. Nie sposób przy tym zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Okręgowy z jednej strony przyjął, że sprawcy działali z zamiarem przywłaszczenia butów pokrzywdzonego, a z drugiej strony stwierdził, iż „zachodzi brak powodów, dla których oskarżeni zaatakowali D. M”. Uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi bowiem do jednoznacznego wniosku, że Sąd ten – w ślad za stanowiskiem Sądu pierwszej instancji – uznał, iż łączna ocena zebranych w sprawie dowodów nie pozostawia wątpliwości co do zamiaru sprawców zabrania butów D. M. w celu ich przywłaszczenia. Z wywodów Sądu Okręgowego wynika również w sposób jednoznaczny, mimo pewnej niezręczności stylistycznej tego fragmentu uzasadnienia, że za taką oceną przemawia dodatkowo

i pośrednio również brak innych powodów dla których oskarżeni mieliby zaatakować D. M.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461*).